

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 10 grudnia 1974 r.

Nr 40

TRESC:
Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

- 232 — nr 258 z dnia 8 listopada 1974 r. w sprawie gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi 405
233 — nr 271 z dnia 25 listopada 1974 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu 407

ZARZĄDZENIA:

- 234 — Ministrów Spraw Wewnętrznych i Obrony Narodowej z dnia 18 listopada 1974 r. w sprawie przeprowadzenia poboru w okresie wiosennym 1975 r. 415
235 — Ministra Finansów z dnia 19 listopada 1974 r. w sprawie amortyzacji niektórych środków trwałych 415
236 — Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 8 listopada 1974 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wypieku, zużycia surowców do wypieku oraz prowadzenia do obrotu pieczywa piekarskiego . . . 416

232

UCHWAŁA Nr 258 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 listopada 1974 r.

w sprawie gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi.

W celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała ustala zasady gospodarowania niemetalicznymi:

- 1) odpadami powstającymi w toku produkcji, świadczenia usług lub obrotu,
- 2) przedmiotami nieużytecznymi zakwalifikowanymi na surowce wtórne w trybie określonym odrębnymi przepisami,
- 3) odpadkami poużytkowymi i pokonsumpcyjnymi, zwanymi dalej „surowcami wtórnymi”.

2. Uchwała nie dotyczy tych mineralnych surowców odpadowych, których zagospodarowanie określają odrębne przepisy.

§ 2. Jednostki gospodarki uspołecznionej są obowiązane do podejmowania niezbędnych przedsięwzięć organizacyjnych i technicznych, mających na celu zmniejszanie powstawania odpadów w toku produkcji.

§ 3. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej są obowiązane do wykorzystania powstających u nich surowców wtórnych, przede wszystkim dla zaspokojenia własnych potrzeb surowcowych.

2. Jeżeli ekonomicznie uzasadnione zastosowanie surowców wtórnych zamiast surowców pierwotnych powoduje zwiększony nakład pracy, udokumentowane przekroczenie funduszu płac z tego tytułu uważa się za uzasadnione i usprawiedliwione. Przepis ten nie dotyczy jednostek organizacyjnych działających na podstawie uchwały

nr 329 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1972 r. w sprawie wprowadzania kompleksowych zasad ekonomiczno-finansowych w niektórych jednostkach i organizacjach gospodarczych.

3. Jeżeli rachunek ekonomiczny wskazuje na efektywność przerobu powstających w przedsiębiorstwie surowców wtórnych dotychczas nie wykorzystanych, zaleca się tym przedsiębiorstwom uzupełnienie parku maszynowego urządzeniami do przerobu surowców wtórnych.

4. Jeżeli zagospodarowanie surowców wtórnych tego wymaga, mogą być tworzone w istniejących przedsiębiorstwach oddziały produkcji ubocznej prowadzone na wewnętrznym rozrachunku gospodarczym albo odrębne specjalistyczne przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Surowce wtórne, które nie mogą być zagospodarowane w trybie przepisów § 3, powinny być sprzedane jednostkom zajmującym się obrotem surowcami wtórnymi, innym jednostkom gospodarki uspołecznionej albo jednostkom gospodarki nie uspołecznionej.

2. Państwowa Rada Gospodarki Materiałowej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami może ustalić wykaz surowców wtórnych, które są nabywane przez jednostki zajmujące się obrotem surowcami wtórnymi na zasadach wyłączności.

3. Surowce wtórne przewidziane do sprzedaży powinny być odpowiednio gromadzone i wstępnie przygotowywane, np. przez czyszczenie, sortowanie, belowanie, poduszanie, zagęszczanie i stosowanie innych form uzdatniania.

§ 5. Jednostka państwowa może przekazać nieodpłatnie zbędne surowce wtórne jednostce państwowej lub innej jednostce gospodarki uspołecznionej, jeżeli surowce te są potrzebne jednostce przejmującej na cele jej statutowej działalności oświatowej, naukowej, szkoleniowej lub w zakresie pomocy społecznej.

§ 6. Surowce wtórne, których nie można zagospodarować zgodnie z przepisami § 3, 4 i 5, należy zniszczyć, gdy nakazują to względy bezpieczeństwa, higieny i porządku w przedsiębiorstwie, zgodnie ze wskazaniami właściwych organów ochrony środowiska naturalnego człowieka. Decyzję o zniszczeniu podejmuje dyrektor (kierownik) jednostki organizacyjnej, w której surowce wtórne się znajdują, a w odniesieniu do surowców wtórnych określonych w § 4 ust. 2 — na podstawie opinii jednostki zajmującej się obrotem surowcami wtórnymi na zasadzie wyłączności.

§ 7. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) są obowiązani zapewnić warunki optymalnego i racjonalnego wykorzystania surowców wtórnych powstających w podległych i nadzorowanych jednostkach organizacyjnych oraz sprawują kontrolę właściwego wykorzystania surowców wtórnych przez te jednostki.

§ 8. Państwowa Rada Gospodarki Materiałowej ustala w porozumieniu z właściwymi ministrami, jakie surowce wtórne powinny być objęte koordynacją branżową, natomiast w odniesieniu do koordynacji międzyresortowej przedstawia Prezesowi Rady Ministrów wnioski dotyczące właściwości organów sprawujących tę koordynację.

§ 9. Ministrowie sprawujący koordynację branżową i międzyresortową w zakresie gospodarowania surowcami wtórnymi (§ 8) są obowiązani do:

- 1) ustalania zasad gospodarowania poszczególnymi rodzajami surowców wtórnych,
- 2) sporządzania bilansów surowców wtórnych,
- 3) opracowywania wieloletnich resortowych programów gospodarowania surowcami wtórnymi, na podstawie ramowych programów,
- 4) ujmowania w projektach rocznych planów zadań wynikających z programów, o których mowa w pkt 3, oraz z bieżącej analizy sytuacji,
- 5) zapewniania środków na prace badawcze, rozwojowe i wdrożeniowe w zakresie zagospodarowania surowców wtórnych,
- 6) opracowywania kompleksowych założeń zagospodarowania surowców wtórnych przy projektowaniu nowych zakładów przemysłowych lub przy rekonstrukcji i modernizacji istniejących zakładów przemysłowych,
- 7) zapewniania nakładów inwestycyjnych na realizację zadań związanych z zagospodarowaniem surowców wtórnych.

§ 10. Bilanse surowców wtórnych, o których mowa w § 9 pkt 2, powinny być uwzględniane przy opracowywaniu bilansów materiałowych. W bilansach materiałowych należy stosować zasadę, że w wypadku gdy surowce wtórne mogą zastępować surowce pierwotne, należy zakładać pierwszeństwo wykorzystania surowców wtórnych.

§ 11. Zasady organizacji skupu i obrotu surowcami wtórnymi określa Państwowa Rada Gospodarki Materiałowej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 12. 1. Wprowadza się dodatkowe wynagrodzenie za zbieranie, sortowanie, pakowanie, belowanie i stosowanie innych form uzdatniania oraz przekazywanie do skupu i przetwórstwa (zużycia) surowców wtórnych użytkowych i pokonsumpcyjnych.

2. Wypłaty dodatkowych wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1, dokonywane są:

- 1) w jednostkach organizacyjnych działających na podstawie uchwały nr 329 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1972 r. w sprawie wprowadzania kompleksowych zasad ekonomiczno-finansowych w niektórych jednostkach i organizacjach gospodarczych — z dyspozycyjnego funduszu płac,
 - 2) w pozostałych jednostkach organizacyjnych ze środków poza planem funduszu płac — zależnych od wysokości wpływów ze sprzedaży surowców wtórnych.
3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i Państwową Radą Gospodarki Materiałowej ustala szczegółowe zasady wypłaty dodatkowych wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 13. W zakresie zagospodarowywania surowców wtórnych:

- 1) Państwowa Rada Gospodarki Materiałowej:
 - a) koordynuje wieloletnie resortowe programy zagospodarowania surowców wtórnych,
 - b) prowadzi analizy i kontrolę realizacji programów zagospodarowania surowców wtórnych,
 - c) koordynuje organizację skupu i utylizacji surowców wtórnych,
 - d) inicjuje w porozumieniu z Ministrem Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki i zainteresowanymi ministrami resortowe badania naukowe i prace doświadczalne mające na celu rozszerzenie zakresu najbardziej efektywnego wykorzystania surowców wtórnych,
 - e) prowadzi i koordynuje współpracę gospodarczą i naukowo-techniczną z zagranicą,
 - f) wydaje biuletyn informujący o rozwoju i osiągnięciach techniki w zakresie zagospodarowania surowców wtórnych w kraju i za granicą,
- 2) Komisja Planowania przy Radzie Ministrów:
 - a) opracowuje metody i tryb bilansowania surowców wtórnych,
 - b) ujmuje w projektach narodowego planu społeczno-gospodarczego ważniejsze zadania i środki w celu prawidłowego zagospodarowania surowców wtórnych.

§ 14. 1. Wojewodowie (prezydenci miast wyłączonych z województw) zapewnią zagospodarowanie surowców wtórnych powstających w jednostkach podporządkowanych radom narodowym oraz koordynację przedsięwzięć organizacyjnych w zakresie intensyfikacji zbiórki i skupu surowców wtórnych z gospodarstw domowych.

2. Terenowe organy administracji państwowej wszystkich stopni powierzą osobom, które organizują skup metalicznych surowców wtórnych, organizowanie również zbiórki i skupu niemetalicznych surowców wtórnych od jednostek podporządkowanych radom narodowym, jednostek gospodarki nie uspołecznionej i z gospodarstw domowych, inicjowanie zbiórki surowców wtórnych z przeznaczeniem funduszy uzyskanych z ich sprzedaży na cele społeczne oraz udzielanie pomocy jednostkom skupu oraz administracjom domów mieszkalnych w organizacji pozyskiwania i dostaw tych surowców.

§ 15. 1. Jeżeli prawidłowe zagospodarowanie surowców wtórnych wymagać będzie dokonania inwestycji, banki finansujące inwestycje, na wniosek zainteresowanego

ministra, mogą ustalić dłuższe niż ogólnie obowiązujące okresy spłat kredytów inwestycyjnych.

2. Oprocentowanie kredytów, o których mowa w ust. 1, ustala się na 3% rocznie.

§ 16. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska określi w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, Przewodniczącym Państwowej Rady Gospodarki Materiałowej oraz z wojewodami i prezydentami miast wyłączonych z województw, jakie rodzaje surowców wtórnych mogą podlegać zbiorce i gromadzeniu na terenie budynków mieszkalnych w miastach, oraz zasady i tryb niszczenia surowców wtórnych powstających w jednostkach gospodarki uspołecznionej, zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska naturalnego człowieka.

§ 17. Terenowe organy administracji państwowej zapewnią:

- 1) wyznaczanie przy projektowaniu nowych dzielnic mieszkaniowych odpowiednich lokali i terenów oraz ich przydzielanie na lokalizację specjalistycznych punktów skupu albo składnic surowców wtórnych,
- 2) pozostawienie istniejących punktów skupu albo składnic surowców wtórnych, o których mowa w pkt 1, do czasu wyznaczenia nowej lokalizacji i uruchomienia zastępczych lub nowych obiektów, dogodnych dla mieszkańców zbywających posiadane surowce wtórne.

§ 18. Właściwość organów do ustalania cen na surowce wtórne oraz tryb postępowania przy ich ustalaniu regulują odrębne przepisy.

§ 19. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielni odpowiednie stosowanie przepisów uchwały i przepisów wydanych na jej podstawie.

§ 20. 1. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 114 Rady Ministrów z dnia 30 marca 1962 r. w sprawie gospodarki makulaturą oraz zwiększenia wykorzystania tego surowca przez przemysł papierniczy (Monitor Polski Nr 33, poz. 154),
- 2) uchwała nr 19 Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 1971 r. w sprawie intensyfikacji gospodarki niemetalicznymi surowcami wtórnymi w latach 1971—1975, z wyjątkiem § 1 oraz ramowego programu zagospodarowania niemetalicznych surowców wtórnych w latach 1971—1975, stanowiącego załącznik do uchwały,
- 3) uchwała nr 62 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi (Monitor Polski z 1968 r. Nr 48, poz. 336, z 1972 r. Nr 10, poz. 71 oraz z 1973 r. Nr 35, poz. 210).

2. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w § 12 ust. 3, pozostają w mocy przepisy wydane na podstawie § 3 uchwały wymienionej w ust. 1 pkt 1, dotyczące wynagradzania pracowników za zbiorke i dostawy makulatury.

§ 21. Właściwi ministrowie oraz kierownicy urzędów centralnych uchylą przepisy prawne wydane na podstawie dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115), jeżeli przepisy te okażą się zbędne lub sprzeczne z przepisami niniejszej uchwały.

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

233

UCHWAŁA Nr 271 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 listopada 1974 r.

w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu.

W celu stworzenia warunków zapewniających wzmocnienie centralnego oddziaływania na kształtowanie cen oraz uelastycznienia systemu ich ustalania w stopniu odpowiadającym rozszerzonemu zakresowi samodzielności jednostek gospodarczych, a zwłaszcza wielkich organizacji gospodarczych, przy jednoczesnym zwiększeniu ich odpowiedzialności za prawidłową realizację polityki Państwa w dziedzinie cen, a także uproszczenia obowiązujących w tym zakresie przepisów, tak aby pozwalały one na dokładne określenie właściwości i odpowiedzialności każdego organu ustalającego ceny, zapewniały prawidłowe postępowanie przy kształtowaniu cen i umożliwiały skuteczną koordynację działalności organów ustalających ceny, na podstawie art. 1 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 2 i 4 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Uchwała określa:

- 1) właściwość organów administracji państwowej oraz kierowników jednostek gospodarki uspołecznionej do ustalania cen, marż handlowych i stawek zysku,
- 2) tryb postępowania przy ustalaniu cen, marż handlowych i stawek zysku.

§ 2. Ilekroć w uchwale jest mowa o:

- 1) organie administracji państwowej — należy przez to rozumieć ministra, kierownika urzędu centralnego oraz organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego,